

Arrest

nr. 246 525 van 18 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 augustus 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 februari 2020 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 40*ter*, § 2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekster beoogt met name de gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot.

1.2. Op 3 augustus 2020 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In Uitvoering van artikel 52, §4. 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.02.2020 werd ingediend door:

*Naam: O.
Voorna(a)m(en): E.
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: [...]
Geboorteplaats: [...]
Identificatienummer in het Rijksregister:[...]
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]*

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend, in functie van haar Belgische echtgenoot S. A. (RR: [...]), in toepassing van artikel 40 ter, §2. eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1', moeten bewijzen dat de Belg:

10 beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3', van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. "

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de Belgische referentiepersoon een attest dc. 14.04.2020 voor van de Federale Pensioendienst waaruit blijkt dat hij sinds april 2020 een maandelijks pensioen ontvangt van € 1054,36.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het pensioen dat de Belg ontvangt inkomensgarantie voor ouderen betreft. Dat blijkt uit documenten die bij een eerdere aanvraag werden toegevoegd aan het dossier. Die aanvraag werd eveneens omwille van die reden geweigerd, inkomensgarantie voor ouderen (IGO) is een vorm van sociale bijstand die kan worden toegekend aan personen ouder dan 65 jaar die behoeftig zijn. IGO kan daarom niet in aanmerking worden genomen als bestaansmiddelen van de Belg. (zie arrest 245.187 van 16 juli 2019 RvS)

Het gedeelte rustpensioen (€ 517,72) daarentegen kan wel in overweging worden genomen. Echter, deze bestaansmiddelen blijken ontoereikend te zijn. Immers, de referentiepersoon beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3s van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoeftanalyse te worden gemaakt.

Vooreerst dient er vooreerst gewezen te worden op de huurgelden die de Belgische referentiepersoon maandelijks dient te voldoen, met name € 216,63. Deze huurgelden is een bedrag dat aangepast is aan

het bescheiden inkomen van de Belgische referentiepersoon, hetwelke er impliciet van getuigt dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert, en dat hij zich hier ook van bewust is gezien hij een sociale woning betreft. Indien hij voldoende inkomen zou hebben, zou hij immers € 568 per maand aan huur moeten betalen. Verder betaalt hij maandelijks reeds € 12,57 aan huurlasten. Of deze volstaan om het werkelijke verbruik te dekken, is niet duidelijk. Gezien het gunstige tarief dat de referentiepersoon geniet voor de huurkosten, en gelet op het feit dat de pensioendienst het nodig acht de referentiepersoon een aanzienlijk bedrag aan inkomensgarantie voor ouderen toe te kennen, is het redelijk te stellen dat de referentiepersoon op basis van enkel zijn rustpensioen als werknemer en zelfstandige, over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn levensonderhoud en dat van zijn partner te kunnen voorzien. De individuele situatie van betrokkene leent er zich dus niet toe uitzonderlijk het verblijfsrecht toch toe te staan. Voor zover de Belg zelfstandig, zonder beroep te moeten doen op inkomensgarantie voor ouderen, over een gelijkwaardig inkomen zou kunnen beschikken, en hij de volledige huurprijs voor zijn woning zou moeten betalen, kan het verblijfsrecht pas worden toegestaan. Zelfs als we desondanks de behoefte die uit voorgaande elementen reeds duidelijk blijkt, toch nog verder de berekening maken, blijkt na aftrek van de gekende kosten (in casu enkel de huurprijs en huurlasten) nog slechts € 288, 52 van het werknemerspensioen van de referentiepersoon over te blijven om in het levensonderhoud van referentiepersoon en betrokkene te kunnen voorzien. Behoudens bewijs van het tegendeel is het niet redelijk te stellen dat dit zou volstaan.

Voor zover zou geoordeeld worden dat het gedeelte IGO wel degelijk mee in aanmerking moeten worden genomen, dient opgemerkt te worden dat referentiepersoon niet alleen niet beschikt over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 3, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijk integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van de voormelde wet. Hij beschikt zelfs dan nog steeds niet over 100% van voormeld bedrag, voor een persoon met gezinslast, hetwelke heden 1295, 91 euro bedraagt. Op welke wijze referentiepersoon zou moeten kunnen voorkomen dat betrokkene ten laste valt van het sociale bijstandstelsel is dan ook niet duidelijk. Bovenstaand behoefteanalyse gaat dan ook eveneens geheel op als het volledige pensioenbedrag van 1054,36 euro in rekening wordt gebracht. Bovenstaande behoefteanalyse zou bovendien enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht; van alle andere vaste en variabele kosten (nutsvoorzieningen, vervoer, (tele-)communicatie, verzekeringen, voeding, kledij, etc.) werden immers geen bewijsstukken neergelegd.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“2. In rechte

Verwerende partij heeft volledig ten onrechte tav verzoekster een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bepaalt als volgt:

Art. 40ter § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.

1. Als bewijs van zijn bestaansmiddelen, legt de Belgische referentiepersoon een attest dd. 14.04.2020 voor van de Federale Pensioendienst waaruit blijkt dat hij sinds april 2020 een maandelijks pensioen ontvangt van 1054,36 euro.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat inkomensgarantie voor ouderen (hierna: IGO) niet in aanmerking kan worden genomen.

Evenwel artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° Vreemdelingenwet, dat een opsomming bevat van de inkomsten die niet in aanmerking komen, is een uitzonderingsbepaling die zoals alle uitzonderingsbepalingen restrictief geïnterpreteerd moet worden.

In verschillende recente arresten stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de tekst van artikel 40ter Vreemdelingenwet onduidelijk is, waardoor de bedoeling van de wetgever achterhaald moet worden in de parlementaire voorbereiding. Na een uitvoerige analyse van de voorbereidende werken bij de wetten van 8 juli 2011 en 4 mei 2016 concludeert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het duidelijk niet de bedoeling was van de wetgever om de IGO uit te sluiten als bestaansmiddel. (RvV 21 februari 2020, nrs. 232.987 en 232.988).

2. Als bewijs van zijn bestaansmiddelen, legt de Belgische referentiepersoon een attest dd. 14.04.2020 voor van de Federale Pensioendienst waaruit blijkt dat hij sinds april 2020 een maandelijks pensioen ontvangt van 1054,36 euro.

Daarnaast dient erop gewezen te worden op de huurgelden die de Belgische referentiepersoon maandelijks dient te voldoen, met name 216.63 euro.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing als volgt over de huurgelden die de Belgische referentiepersoon dient te betalen:

"Vooreerst dient er vooreerst gewezen te worden op de huurgelden die de Belgische referentiepersoon maandelijks dient te voldoen, met name 216,63 euro. Deze huurprijs is een bedrag dat aangepast is aan het bescheiden inkomen van de Belgische referentiepersoon hetwelke er impliciet van getuigt dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert, en dat hij zich hier ook van bewust is gezien hij een sociale woning betreft. Indien hij voldoende inkomen zou hebben, zou hij immers 568 euro per maand aan huur moeten betalen. Verder betaalt hij maandelijks reeds 12,57 euro aan huurlasten."

Verder in de bestreden beslissing stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat 100 procent van het bedrag dat in aanmerking genomen wordt, voor een persoon met gezinslast, bedraagt momenteel 1295,91 euro.

Indien dan de rekening wordt gemaakt dat een persoon met een inkomen van 1295,91 euro een huursom betaalt van 568 euro zodat hij overhoudt 727,91 euro, terwijl de Belgische referentiepersoon een inkomen heeft van 1054,36 euro en een huur betaalt van 216,63 euro, zodat de Belgische referentiepersoon in casu overhoudt 837,73 euro. dient geconcludeerd te worden dat de Belgische referentiepersoon in casu meer overhoudt dan het minimum bedrag dat vereist is. Eveneens de huurlasten van de Belgische referentiepersoon zijn zeer laag (12,57 euro).

Hieruit blijkt dat er een individuele behoeftenanalyse zou dienen gemaakt te worden, hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken manifest ten onrechte heeft nagelaten te doen.

Uit de informatie die in het dossier zit, blijkt dat de Belgische referentiepersoon de leeftijd van 77 jaar heeft. Hij leeft een heel eenvoudig leven. Hij heeft zeer beperkte andere kosten. Zijn inkomsten zijn dan ook zeker afdoende om zowel hemzelf als zijn echtgenote ten laste te hebben.

Doch zelfs mochten zijn inkomsten nog niet afdoende zijn. quod certe non. dan nog wenst verzoekster te benadrukken dat zij sedert 3 maart 2020 ingeschreven is bij de VDAB als werkzoekende en zij volgt ook Nederlandse taallessen, zodat zij dan ook binnen afzienbare termijn in de mogelijkheid is om zelf te zorgen voor haar eigen inkomsten.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook volledig ten onrechte de bestreden beslissing heeft genomen.

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekster.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (cf. RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden bijlage 20 kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin wordt opgeworpen dat de motivering geenszins kan worden aanvaard, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Dit beginsel van behoorlijk bestuur dient te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 40ter en 42bis van de vreemdelingenwet.

Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

De bestreden beslissing betreft een verblijfsaanvraag op grond van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering.

*De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.
(...)*”

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien

zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Artikel 40ter, § 2, *juncto* artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de echtgenoot van een Belgische onderdaan een recht op verblijf kan laten gelden op voorwaarde dat hij deze Belgische onderdaan vergezelt of vervoegt en deze beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Aan voormelde bestaansmiddelenvereiste wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon, wat op heden neerkomt op een bedrag van € 1555,09. Van zodra het inkomen van de referentiepersoon lager ligt dan dit referentiebedrag, is de overheid verplicht om "*volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [te] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden*" (cf. Grondwettelijk Hof, 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2).

In casu blijkt uit de voorgelegde stukken dat de referentiepersoon beschikt over een inkomensgarantie voor ouderen (IGO) ten bedrage van € 1054,36 en dat hij maandelijks een huurprijs van € 216,63 betaalt en daarnaast huurlasten van € 12,57. De referentiepersoon beschikt na de aftrek van de huur en huurlasten dus over een maandelijks budget van € 825,16. Gelet op het gestelde in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet diende de gemachtigde dan ook over te gaan tot een behoefteanalyse.

De bestreden beslissing motiveert op dit punt als volgt:

"Voor zover zou geoordeeld worden dat het gedeelte IGO wel degelijk mee in aanmerking moeten worden genomen, dient opgemerkt te worden dat referentiepersoon niet alleen niet beschikt over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 3, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijk integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van de voormelde wet. Hij beschikt zelfs dan nog steeds niet over 100% van voormeld bedrag, voor een persoon met gezinslast, hetwelke heden 1295, 91 euro bedraagt. Op welke wijze referentiepersoon zou moeten kunnen voorkomen dat betrokkene ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel is dan ook niet duidelijk. Bovenstaand behoefteanalyse gaat dan ook eveneens geheel op als het volledige pensioenbedrag van 1054,36 euro in rekening wordt gebracht. Bovenstaande behoefteanalyse zou bovendien enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijks onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht; van alle andere vaste en variabele kosten (nutsvoorzieningen, vervoer, (tele-) communicatie, verzekeringen, voeding, kledij, etc.) werden immers geen bewijsstukken neergelegd."

Waar verzoekster betoogt dat verweerder niet is overgegaan tot een behoefteanalyse, blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing aldus dat verweerder wel degelijk is overgegaan tot een individuele behoefteanalyse. Er wordt vastgesteld dat het pensioenbedrag van de referentiepersoon 1054,36 euro bedraagt, wat niet 100% bedraagt van het leefloon van een persoon met gezinslast en niet kan vermeden worden dat verzoekster ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel, en dat indien andere stukken met betrekking tot de onkosten van het huishouden waren gebracht, en andere variabele en vaste kosten, dit nog meer zou blijken.

Voor zover verzoekster betoogt dat verweerder onterecht geen rekening heeft gehouden met de inkomensgarantie voor ouderen waarover de referentiepersoon beschikt, kan zij niet worden gevolgd. Hoewel in eerste instantie de bestreden beslissing inderdaad motiveert dat de inkomensgarantie voor ouderen niet in aanmerking komt, wordt vervolgens ook overgegaan tot een behoefteanalyse waarbij wél rekening wordt gehouden met de inkomensgarantie voor ouderen. Verweerder motiveert dat, gezien het beperkt inkomen van de referentiepersoon, niet duidelijk is op welke wijze de referentiepersoon zou kunnen voorkomen dat verzoekster ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel. Verzoekster betoogt dan wel dat de referentiepersoon amper kosten heeft, maar onderbouwt deze stelling niet met enig begin van bewijs. Hoewel verzoekster aanvoert dat de referentiepersoon niet veel kosten heeft omdat hij 77 jaar oud is, volgt daaruit nog niet dat dit ook het geval zou zijn voor verzoekster zelf; verzoekster is immers 44 jaar, zodat het niet kennelijk onredelijk is ervan uit te gaan dat zij grotere behoeften heeft dan de referentiepersoon.

Dat verzoekster “*binnen afzienbare tijd in de mogelijkheid is om zelf te zorgen voor haar eigen inkomsten*” aangezien zij ingeschreven is bij de VDAB, is een louter hypothetische stelling. Ten overvloede merkt de Raad op dat het Grondwettelijk Hof oordeelde dat het niet zonder redelijke verantwoording is dat enkel de financiële situatie van de gezinshereniger, namelijk de Belgische referentiepersoon, bepalend is (cf. GwH 24 oktober 2019, nr. 149/2019).

Met haar uiteenzetting maakt verzoekster niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijk of onzorgvuldige wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Verzoekster voert geen andere grieven aan.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT